

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/92/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5321201162
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5321201162.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v spore žalobcu: X. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. E. D. č. XXX, XXX XX K. E. D., zastúpeného zástupcom GARANT PARTNER legal s. r. o., so sídlom Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 36 856 380, proti žalovanému: Zakiya International Trading Ltd., Suite 13, First Floor, Oliaji Trade Centre, Francis Rachel Street, Victoria, Mahé, Republic of Seychelles, identifikačné číslo: 026874, v konaní o návrhu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Čadca č.k. 7Cb/3/2021-35 zo dňa 04.05.2021, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Čadca č.k. 7Cb/3/2021-35 zo dňa 04.05.2021

potvrdzuje.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením okresný súd výrokom I. návrh na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtu zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol výrokom II. tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na návrh žalobcu podaný na tlačive stanovenom Nariadením Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 655/2014 o zavedení konania týkajúceho sa európskeho príkazu na zablokovanie účtov s cieľom uľahčiť cezhraničné vymáhanie pohľadávok v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Nariadenie“), doručeným okresnému súdu dňa 20.04.2021, ktorým sa domáhal vydania európskeho príkazu na zablokovanie účtu dlžníka vedeného v Českej republike. Právomoc súdu veriteľ odôvodnil voľbou súdu dohodnutého stranami podľa bodu 11.10 Zmluvy o kúpe cenných papierov zo dňa 10.01.2017. Uviedol, že na Okresnom súde Čadca je začaté konanie vo veci samej voči dlžníkovi. Veriteľ v návrhu neoznačil, že má rozsudok, súdny zmier alebo verejnú listinu, podľa ktorých je dlžník povinný zaplatiť pohľadávku. Keďže veriteľ rozsudkom, súdnym zmierom alebo verejnou listinou nedisponuje, vyplnil aj bod 9. návrhu, podľa ktorého je istina pohľadávky veriteľa vo výške 500.000 Eur a zákonný úrok z omeškania. V bode 9.5. návrhu uviedol ako relevantné okolnosti, na ktorých sa zakladá pohľadávka voči dlžníkovi, že dňa 10.01.2017 bola medzi veriteľom a dlžníkom uzatvorená Zmluva o kúpe cenných papierov, predmetom prevodu vlastníckeho práva boli v zmysle bodu 1.2 zmluvy o kúpe cenných papierov akcie emitenta A&T Group, a. s., so sídlom Vysoká nad Kysucou 524, 023 55 Vysoká nad Kysucou, IČO: 43 831 389. V zmysle článku 2. Zmluvy o kúpe cenných papierov zo dňa 10.01.2017 bola dohodnutá za predávané akcie celková kúpna cena vo výške 1.220.000 Eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá v štyroch splátkach, a to suma 20.000 Eur so splatnosťou do 30.01.2017, suma 350.000 Eur so splatnosťou do 31.12.2017, suma 350.000 Eur so splatnosťou do 31.12.2018, suma 500.000 Eur so splatnosťou do 15.06.2020. Veriteľ v postavení predávajúceho dodržal svoj zmluvný záväzok a predávané akcie odovzdal s rubopisom dlžníkovi ako kupujúcemu, čo potvrdzuje Preberací protokol zo dňa 10.01.2017. Dlžník zaplatil žalobcovi kúpnu cenu tak, že prvá splátka vo výške 20.000 Eur bola pripísaná na účet veriteľa dňa 18.01.2017, druhá splátka vo výške 350.000 Eur bola pripísaná na účet dňa 21.12.2017 a

tretia splátka vo výške 350.000 Eur bola pripísaná na účet dňa 27.12.2018. Dlžník však nesplnil zmluvnú povinnosť uhradiť veriteľovi časť kúpnej ceny, konkrétne štvrtú splátku kúpnej ceny vo výške 500.000 Eur so splatnosťou 15.06.2020, a preto počnúc dňom 16.06.2020 je so splnením svojej zmluvnej povinnosti v omeškaní.

2. Žalobca svoj návrh v bode 10. odôvodnil tým, že dlžník je obchodnou spoločnosťou so sídlom v „daňovom raji“, ktorá v Slovenskej republike nemá (podľa verejne dostupných zdrojov) žiadny reálny majetok. Dlžník sa vyhýba splneniu svojej povinnosti zaplatiť veriteľovi sumu 500.000 Eur s príslušenstvom. Jediný zdroj majetku (ak je ešte aktívny) je práve iba bankový účet dlžníka v Českej republike, z ktorého doposiaľ platil veriteľovi predchádzajúce splátky kúpnej ceny. Pod sp. zn. 14Cb/5/2021 je pred Okresným súdom Čadca proti dlžníkovi vedené súdne konanie, ktoré však má význam viesť iba proti osobe, ktorá má reálny majetok s ohľadom na prípadný následný výkon rozhodnutia formou exekúcie a dosiahnutie cieľa súdneho konania a presadenia spravodlivosti. Existuje tu však nepochybne dôvodná obava, že exekúcia na majetok dlžníka je objektívne ohrozená, nakoľko likvidita peňažných prostriedkov na účte je prakticky okamžitá a dlžník má tak priestor kedykoľvek podľa vlastného uváženia v minútach svoj majetok, ktorý je dostupný v EÚ previesť na iný účet mimo EÚ. V bode 11. návrhu ako dôvod udelenia výnimky z ustanovenia o zábezpeke žalobca uviedol, že je bežnou fyzickou osobou, ktorá vo svojej podstate predala celý svoj cenný majetok prevtelený do akcií dlžníkovi. Dlžník veriteľovi nezaplatil 41% z dohodnutej kúpnej ceny. Bolo by nespravodlivé vzhľadom na okolnosti prípadu, aby bol veriteľ nútený za účelom ďalšej ochrany svojho majetku proti „schránkovej obchodnej spoločnosti z daňového raja“ skladať zábezpeku, a tým investovať zostávajúci svoj majetok, pričom na druhej strane stojí dlžník, požívajúci k svojej ochrane „schránkovú“ identitu, ktorú európske spoločenstvo v zásade považuje za nedôveryhodnú a špekulatívnu.

3. V ďalšej časti odôvodnenia okresný súd poukázal na žalobcom pripojené dôkazy k návrhu, a to Zmluvu o kúpe cenných papierov zo dňa 10.01.2017, Certificate of Incubency (osvedčenie o založení dlžníka), Preberací protokol zo dňa 10.01.2017 a výpis z účtu veriteľa zo dňa 18.01.2017, 21.12.2017 a 27.12.2017 (k preukázaniu zaplata troch splátok kúpnej ceny dlžníkom a existencii čísla účtu dlžníka v danom čase v Českej republike).

4. Okresný súd z úradnej činnosti pripojil spis Okresného súdu Čadca sp. zn. 14Cb/5/2020 a zistil, že žalobou doručenu tomuto súdu dňa 08.10.2020 sa žalobca domáha voči dlžníkovi a ručiteľom zaplata štvrtej splátky kúpnej ceny v sume 500.000 Eur s príslušenstvom, vo veci nebolo doposiaľ rozhodnuté, konanie nie je právoplatne skončené.

5. Okresný súd aplikoval § 1 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1 zákona č. 54/2017 Z.z. o európskom príkaze na zablokovanie účtov a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom príkaze na zablokovanie účtov“), bod (14) ods. 3 a 4, čl. 7 ods. 1 a 2, čl. 8 ods. 3, čl. 17 ods. 1 veta prvá Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 655/2014 o zavedení konania týkajúceho sa európskeho príkazu na zablokovanie účtov s cieľom uľahčiť cezhraničné vymáhanie pohľadávok v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Nariadenie“) v spojení s § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 326 ods. 2, § 328, § 329 ods. 1 a 2, § 331 ods. 1 CSP a dospel k záveru o nedôvodnosti podaného návrhu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov.

6. Vo všeobecnosti okresný súd uviedol, že európsky príkaz na zablokovanie účtov je osobitým druhom neodkladného opatrenia, nariadený podľa osobitného predpisu, a to Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 655/2014 o zavedení konania týkajúceho sa európskeho príkazu na zablokovanie účtov s cieľom uľahčiť cezhraničné vymáhanie pohľadávok v občianskych a obchodných veciach. Na konanie o európskom príkaze na zablokovanie účtov sa primerane použijú ustanovenia CSP o neodkladných opatreniach, ak nariadenie o zavedení konania týkajúceho sa európskeho príkazu na zablokovanie účtov neustanovuje inak.

7. Z charakteru európskeho príkazu na zablokovanie účtov ako druhu neodkladného opatrenia vyplýva, že pred jeho vydaním nemusí súd zisťovať všetky okolnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie meritórneho rozhodnutia a toto neodkladné opatrenie môže vydať aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Podmienkou jeho vydania je však osvedčenie, že je naliehavo potrebné prijať ochranné opatrenie vo forme európskeho príkazu na zablokovanie účtov, pretože existuje reálne

nebezpečenstvo, že bez takéhoto opatrenia bude následné vymoženie veriteľovej pohľadávky voči dlžníkovi zmarené alebo podstatne sťažené. Je preto nevyhnutné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o reálnom nebezpečenstve pre vymoženie veriteľovej pohľadávky. Pri vydaní európskeho príkazu na zablokovanie účtov je potrebné, aby navrhovateľ súdu preukázal, že jeho pohľadávka naliehavo potrebuje súdnu ochranu a že bez európskeho príkazu by výkon existujúceho rozsudku mohol byť zmarený alebo podstatne sťažený, pretože existuje reálne nebezpečenstvo, že dlžník môže svoj majetok stroviť, skryť alebo zničiť, alebo ho previesť za nižšiu ako skutočnú hodnotu.

8. Okresný súd poukázal na to, že Nariadenie sa vzťahuje na peňažné pohľadávky v občianskych a obchodných veciach za podmienky, že ide o cezhraničné prípady. Takýmto cezhraničným prípadom je v zmysle čl. 3 Nariadenia situácia, keď sa súd, ktorý koná o návrhu na vydanie príkazu na zablokovanie účtu, nachádza v jednom členskom štáte a bankový účet, ktorého sa má príkaz týkať, sa nachádza v druhom členskom štáte. Charakter cezhraničného prípadu spíňa aj situácia, ak by veriteľove bydlisko bolo v jednom členskom štáte a súd a bankový účet, na ktorý by sa mal vydať príkaz na zablokovanie účtu, sa nachádzajú v inom členskom štáte. To znamená, že podmienka cezhraničného prípadu by bola daná. V danom prípade ide o cezhraničný prípad, pretože žalobca ako veriteľ má bydlisko v Slovenskej republike a žalovaný má bankový účet, na ktorý by sa mal vydať príkaz na zablokovanie účtu, v Českej republike.

9. V zmysle bodu (14) úvodných ustanovení Nariadenia by sa od veriteľa malo vyžadovať v každej situácii, aby súdu uspokojivo preukázal, že jeho pohľadávka naliehavo potrebuje súdnu ochranu a že bez príkazu by výkon existujúceho alebo budúceho rozsudku mohol byť zmarený alebo podstatne sťažený, pretože existuje reálne nebezpečenstvo, že dotedy, kým veriteľ bude môcť dosiahnuť výkon existujúceho alebo budúceho rozsudku, môže dlžník svoj majetok stroviť, skryť alebo zničiť, alebo ho previesť za nižšiu ako skutočnú hodnotu, v neobvyklom rozsahu alebo na základe neobvyklého úkonu. Súd by mal posúdiť dôkazy o existencii takéhoto nebezpečenstva, ktoré predkladá žalobca.

10. Okresný súd posudzoval potrebu vydania príkazu na zablokovanie účtu, pri ktorej vychádzal z konkrétnych okolností prípadu, predovšetkým z obsahu návrhu žalobcu ako veriteľa a z dôkazov predložených žalobcom. Žalobca návrh odôvodnil tým, že dlžník je obchodnou spoločnosťou so sídlom v „daňovom raji“, ktorá v Slovenskej republike nemá (podľa verejne dostupných zdrojov) žiadny reálny majetok, vyhýba sa splneniu svojej povinnosti zaplatiť veriteľovi sumu 500.000 Eur s príslušenstvom, jediný zdroj majetku (ak je ešte aktívny) je práve iba bankový účet dlžníka v Českej republike a existuje dôvodná obava, že exekúcia na majetok dlžníka je objektívne ohrozená, nakoľko likvidita peňažných prostriedkov na účte je prakticky okamžitá a dlžník má tak priestor kedykoľvek podľa vlastného uváženia v minútach svoj majetok, ktorý je dostupný v EÚ previesť na iný účet mimo EÚ.

11. Podľa okresného súdu hoci konanie o európskom príkaze na zablokovanie účtov je aj súčasťou vnútroštátnej úpravy - zákon č. 54/2017 Z.z. - určujúcim z hľadiska jeho aplikácie je Nariadenie. Pri aplikácii „európskych“ predpisov sú osobitne významné vysvetlenia nachádzajúce sa v ich preambulách. Okresný súd upriamil pozornosť na bod (14) úvodných ustanovení Nariadenia, z ktorého je zrejmé, že vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov má ochrániť veriteľa v situácii, keď hrozí, že v dôsledku konania dlžníka (ktorý sa zbavuje svojho exekvovateľného majetku alebo znižuje jeho hodnotu) nebude môcť byť pohľadávka veriteľa vymožená. Európsky príkaz na zablokovanie účtov v zmysle Nariadenia preto nemožno z hľadiska jeho cieľa stotožňovať s obvyklou formou blokovania finančných prostriedkov na účte v rámci exekučného konania. Takýmto „obvyklým“ blokovaním sa má dosiahnuť uchovanie prostriedkov na účte povinného subjektu a následne uspokojenie vymáhanej pohľadávky z týchto prostriedkov (napríklad v zmysle Exekučného poriadku). Hoci dôsledkom oboch spomenutých situácií (európskeho príkazu na zablokovanie účtov a štandardného výkonu exekúcie) je zablokovanie účtu povinného/dlžníka, resp. finančných prostriedkov na ňom, ich význam a účel je rozdielny. Pri európskom príkaze na zablokovanie účtov je práve preukázanie takéhoto počínania dlžníka rozhodujúcou podmienkou jeho nariadenia. Európsky príkaz na zablokovanie účtov má teda (prioritne) ochrannú funkciu, má zabrániť tomu, aby dlžník prevodom alebo výberom prostriedkov z účtu úmyselne znížil svoj majetok a tak znemožnil alebo výrazne sťažil uspokojenie pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že veriteľ v konaní o nariadenie/vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov musí odkazom na konkrétne skutkové okolnosti (na konkrétne správanie dlžníka) osoby, proti ktorej návrh na vydanie príkazu na zablokovanie smeruje, tvrdiť a osvedčiť hrozbu ukracujúceho konania dlžníka. Z citovanej

časti bodu (14) úvodných ustanovení Nariadenia je zrejmé, napríklad o aké tvrdenia skutkových okolností môže ísť.

12. Okresný súd vyhodnotil, že žalobca k návrhu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov nepripojil žiadne relevantné dôkazy odôvodňujúce naliehavosť a potrebu rýchleho zásahu súdu, predovšetkým nepreukázal nebezpečenstvo ujmy bezprostredne mu hroziacej. Nebolo teda osvedčené, že jeho pohľadávka naliehavo potrebuje súdnu ochranu, t.j. že by bez vydania európskeho príkazu na zablokovanie účtov mohol byť zmarený alebo podstatne sťažený výkon rozhodnutia. Okresný súd bol názoru, že z predložených listín a tvrdení veriteľa nemožno urobiť záver, že by veriteľova pohľadávka potrebovala naliehavo súdnu ochranu. Veriteľ nekonkretizoval, aké konkrétne kroky smerujúce k zámernému poškodzovaniu veriteľa dlžník vykonáva, nešpecifikoval konanie dlžníka, ktoré by smerovalo k úmyselnému znížovaniu jeho majetku. V tejto spojitosti okresný súd uviedol, že nie je jeho úlohou, aby špecifikoval, aké konkrétne dôkazy mal veriteľ predložiť. Úlohou súdu v sporových veciach, medzi ktoré posudzované konanie svojou podstatou jednoznačne patrí, nie je vyzývať (v zmysle poučovať) ktorúkoľvek zo strán, ako má postupovať (vrátane toho, čo má skutkovo tvrdiť a preukazovať), aby bola v konaní úspešná. Veriteľ v konaní žiadnym kvalifikovaným spôsobom neosvedčil, že činnosť dlžníka smeruje k ne hospodárnemu zbavovaniu sa svojho majetku v takom rozsahu, ktorý by znamenal ohrozenie možného výkonu súdneho rozhodnutia. Veriteľ v návrhu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by dôvodne zakladali jeho obavy, že dlžník bude znížovať hodnotu svojho majetku alebo iným spôsobom nepriaznivo ovplyvňovať svoje majetkové pomery a tak ohrozi budúci výkon exekúcie. Samotná skutočnosť, že dlžník je obchodnou spoločnosťou so sídlom v „daňovom raji“, nemá v danom prípade právnu relevanciu, nakoľko žalobca si bol toho vedomý už v čase, keď s dlžníkom uzatváral záväzkový vzťah. Ďalšie tvrdenie žalobcu, že dlžník nemá v Slovenskej republike (podľa verejne dostupných zdrojov) žiadny reálny majetok, zostalo len v rovine tvrdení bez predloženia akýchkoľvek dôkazov. Ani konanie dlžníka spočívajúce v tom, že sa vyhýba splneniu svojej povinnosti zaplatiť veriteľovi sumu 500.000 Eur s príslušenstvom, nezaložilo dôvod, aby okresný súd návrhu vyhovel, pretože zo znenia bodu (14) úvodných ustanovení Nariadenia jednoznačne vyplýva, že „samotné neuhradenie alebo popretie pohľadávky by sa nemali samy o sebe považovať za dostatočný dôkaz odôvodňujúci vydanie príkazu“. Žalobca v konaní o vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtu mal povinnosť odkazom na konkrétne skutkové okolnosti (na konkrétne správanie dlžníka/osoby, proti ktorej návrh na vydanie príkazu na zablokovanie smeruje) tvrdiť a osvedčiť hrozbu ukracujúceho konania dlžníka, čo okresný súd v súdnej veci preukázané nemal.

13. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz, okresný súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu konkrétneho konania žalovaného smerujúceho k zámernému poškodzovaniu žalobcu, ani okolností, ktorými by mohla byť prípadná budúca exekúcia ohrozená, a preto neboli splnené podmienky pre poskytnutie ochrany vydaním európskeho príkazu na zablokovanie účtu.

14. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 CSP. Žalovaný by mal vo veci plný úspech, avšak v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bol nečinný a nevznikli mu tým žiadne trovy konania, preto žalovanému náhradu trov konania v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia nepriznal.

15. Proti tomuto uzneseniu, a to výroku I. v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca prostredníctvom zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) CSP. Uviedol, že okresný súd správne identifikoval právne normy, na základe ktorých posudzoval nárok uplatňovaný žalobcom s tým, že z hľadiska aplikácie inštitútu európskeho príkazu na zablokovanie účtu v praxi je určujúcou normou Nariadenie. Ako správne uviedol prvostupňový súd, pri aplikácii „európskych“ právnych predpisov sú osobitne významné vysvetlenia nachádzajúce sa v ich preambulách. Problémom je, že prvostupňový súd nepochopil správne výklad bodu (14) Nariadenia, nedodrжал pri svojej rozhodovacej činnosti jeho účel a zmysel (vo vzťahu k posudzovaniu existencie obavy, že výkon exekúcie bude ohrozený v zmysle § 325 ods. 1 CSP) a svojvoľným výkladom a následnou aplikáciou na zistený skutkový stav dospel k nezákonnému rozhodnutiu. Prvostupňový súd vysvetľuje bod (14) v preambule Nariadenia mimoriadne zužujúcim, formalistickým spôsobom, ktorý vo výsledku popiera účel pre ktorý bolo Nariadenie vydané. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2020, sp. zn. III. ÚS 294/2020 Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať. Zabezpečovacím opatrením sa teda má poskytnúť rýchla ochrana porušených alebo ohrozených práv subjektu, ktorý podal návrh na jeho nariadenie.

Vzhľadom na zmysel tohto procesného inštitútu sa v konaní a rozhodovaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia neuplatňuje princíp kontradiktórnosti a princíp rovnosti strán sporu tak striktne ako v konaní vo veci samej. Všeobecný súd tak nemusí pri zisťovaní rozhodujúcich skutočností dbať na všetky formality, ako to je pri riadnom procesnom dokazovaní vo veci samej, postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Uvedené platí tak na úrovni rozhodovania na súde prvej inštancie, ako aj pri rozhodovaní na súde odvolacom. Účelom zabezpečovacieho opatrenia je dočasná úprava práv a povinností strán sporu, ktorá neprejudikuje rozhodnutie vo veci samej. Všeobecný súd zabezpečovacím opatrením dočasne a predbežne upravuje pomery strán sporu, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania takého opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje (IV. ÚS 257/2010). Žalobca predloženými dôkazmi nepochybne preukázal vznik a následnú existenciu ním uplatňovanej pohľadávky vo výške 500.000 Eur s príslušenstvom. Prvostupňový súd si z úradnej moci pripojil žalobcom označený spis sp. zn. 14Cb/5/2020 a sám si i týmto spôsobom osvedčil vznik a následnú existenciu pohľadávky žalobcu. Splnenie tejto podmienky, nevyhnutnej pre vydanie žalobcom navrhovaného neodkladného opatrenia, okresný súd nespochybnil.

16. Prvostupňový súd však nemal za osvedčené preukázanie obavy, že výkon exekúcie bude ohrozený. Žalobca uviedol, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou so sídlom v „daňovom raji“, ktorá v Slovenskej republike nemá (podľa verejne dostupných zdrojov) žiadny reálny majetok. Žalovaný sa vyhýba splneniu svojej povinnosti zaplatiť veriteľovi sumu 500.000 Eur s príslušenstvom. Jediný zdroj majetku žalovaného (ak je ešte aktívny) je práve iba bankový účet dlžníka v Českej republike, z ktorého doposiaľ platil žalobcovi predchádzajúce splátky kúpnej ceny. Podľa žalobcu tu však nepochybne existuje dôvodná obava, že exekúcia na majetok žalovaného je objektívne ohrozená, nakoľko likvidita peňažných prostriedkov na účte ako jediného známeho a reálne dostupného majetku žalovaného je prakticky okamžitá a žalovaný má tak priestor kedykoľvek podľa vlastného uváženia v minútach svoj majetok, ktorý je dostupný v EÚ previesť na iný účet mimo EÚ. Okresný súd neposudzoval skutkové tvrdenia žalobcu a príslušné dôkazy vo vzájomných súvislostiach, pri zachovaní logického úsudku, vo vzťahu k výnimočnosti daného konkrétneho prípadu a v súlade s pravidlami uvedenými v bode (14) Nariadenia. Prvostupňový súd sa vyjadril k jednotlivým tvrdeniam žalobcu iba samostatne, formalisticky, bez ohľadu na osobitosti daného prípadu, pričom dôkazy vôbec nevyhodnotil aj spoločne v ich vzájomných súvislostiach a pri zachovaní logického úsudku.

17. Ak okresný súd zhodnotil, že sídlo žalovaného v daňovom raji nie je žiadny problém a vo vzťahu k danej veci bez významu, tak túto skutočnosť je potrebné vnímať v kontexte ďalších skutočností. Ak má spoločnosť sídlo mimo územia Európskej únie, navyše v krajine, ktorá je známa svojim právnym režimom ako „daňový raj“, akýkoľvek majetok žalovaného umiestnený mimo dosah práva SR a EÚ je prakticky nevyhľadateľný. Ak žalobca uzatvoril s takouto obchodnou spoločnosťou v prostredí SR obchod a žalovaný nemá v SR žiadny majetok, no má v Českej republike zriadený bankový účet, potom má žalobca nepochybne právo očakávať, že v prípade ohrozenia vymožiteľnosti takéhoto nároku mu bude poskytnutá zo strany vlastného štátu zodpovedajúca ochrana na zabezpečenie nároku vyplývajúceho z tohto obchodu prostredníctvom Nariadenia. Sídlo žalovaného ako spoločnosti v „daňovom raji“ v porovnaní so žalobcom ako fyzickou osobou a občanom SR signalizuje vyššiu mieru neistoty a nepredvídateľnosti v jej správaní, keďže nie je viazaná svojim majetkom na územie SR, nie je pod dohľadom orgánov SR, čo je potrebné vnímať ako jedno z rizík, ktoré sa vyhodnocuje v zmysle bodu (14) posledná veta preambuly Nariadenia. Okrem toho je žalobca názoru, že v prípade pochybností je legitímnym očakávaním žalobcu ako občana Slovenskej republiky, že slovenský súd uprednostní a poskytne predbežnú ochranu svojmu občanovi pred záujmom schránkovej obchodnej spoločnosti so sídlom v krajine považovanej za „daňový raj“.

18. K tvrdeniu žalobcu o tom, že žalovaný nemá v SR žiadny majetok okrem žalobcom označeného bankového účtu okresný súd zaujal stanovisko, že to je len v rovine tvrdení a že žiadne dôkazy žalobca nepreukázal. Okresný súd zrejme opomenul, že ak niečo neexistuje, nie je možné o tom žiadať existenciu dôkazu. Ide o hrubé procesné pochybenie. Zároveň, okresný súd si z úradnej moci mohol sám v rámci svojej rozhodovacej činnosti z dostupných verejných zdrojov overiť, či tvrdenia žalobcu neodporujú realite. Z uvedeného dôvodu je v tejto časti právny záver súdu svojvoľný, neudržateľný. Na druhej strane, existenciu žalobcom označeného bankového účtu žalovaného žalobca preukázal konkrétnymi bankovými výpismi.

19. Tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaný odmieta zaplatiť žalobcovi sumu 500.000 Eur, prvostupňový súd neakceptoval ako dostatočný dôvod na vyhoviecie návrhu iba s odkazom na citáciu časti bodu (14) úvodných ustanovení preambuly Nariadenia, pričom „opomenul“, že právny výklad slovného spojenia „by nemali sami o sebe“ nie je zákazom a nedáva súdu automaticky právo takéto tvrdenie žalobcu (navyše preukázané dôkazmi) bez ďalšieho odmietnuť. Zo znenia naopak vyplýva, že podľa okolností prípadu dokonca i samotné takéto tvrdenie môže byť dostatočným dôvodom na vydanie príkazu, o to viac, ak okrem tohto tvrdenia sú tu aj iné tvrdenia, dôkazy alebo okolnosti, ktoré tomu nasvedčujú. Okolnosti tohto prípadu žalobcu naopak takéto postupy umožňujú, nakoľko už i len samotná výška pohľadávky v sume 500.000 Eur nie je bežná a budí nepochybne rešpekt, je spôsobilá citeľne ovplyvniť majetkové pomery žalovaného a vyvolať správanie sa žalovaného s cieľom vyhnúť sa plneniu svojej zmluvnej povinnosti voči žalobcovi. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/151/2020 zo dňa 20.1.2021: „K obave ohrozenia exekúcie je nevyhnutné prihliadnuť aj k výške zabezpečenej pohľadávky, čo v danom prípade je v značnom rozsahu (500.000 € spolu s úrokom z omeškania 8% od 16.6.2020).“

20. Okresný súd vytkol žalobcovi, že nekonkretizoval, aké konkrétne kroky smerujúce k zámernému poškodzovaniu žalobcu žalovaný vykonáva, nešpecifikoval konanie žalovaného, ktoré by smerovalo k úmyselnému znížovaniu jeho majetku. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu nie je možné súdu ním požadované dôkazy predložiť. Žalovaný nemá na území SR žiadny majetok, a preto ani nie je zo strany žalobcu možné predložiť akékoľvek doklady ohľadom nakladania s týmto ne/majetkom. Preto nie je žalobcovi známe, čo vlastne súd chce preukázať. Žalovaný poukázal na bankový účet žalovaného v ČR. Nakladanie s bankovými účtami je tak v SR ako i v ČR pod ochranou bankového tajomstva. Prvostupňový súd opäť žiada predložiť nemožné. Poukázal na nasledovné rozhodnutia súdov, ktoré sa dajú primerane použiť aj na prípad žalobcu, a to Krajský súd Žilina sp. zn. 7Co/151/2020 zo dňa 20.1.2021, Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 5Co/278/2014, Krajský súd v Prešove sp. zn. 18Co/44/2015, Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 17Co/255/2016.

21. V závere žalobca zhrnul, že v zmysle bodu (14) preambuly Nariadenia žalobca by mal uspokojivo preukázať, že „pohľadávka naliehavo potrebuje súdnu ochranu a že bez príkazu by výkon existujúceho alebo budúceho rozsudku mohol byť zmarený alebo podstatne sťažený, pretože existuje reálne nebezpečenstvo, že dotedy, kým veriteľ bude môcť dosiahnuť výkon existujúceho alebo budúceho rozsudku, môže dlžník svoj majetok stroviť, skryť alebo zničiť, alebo ho previesť za nižšiu ako skutočnú hodnotu, v neobvyklom rozsahu alebo na základe neobvyklého úkonu.“ Žalobca preukázal dostatočne existenciu reálneho nebezpečenstva, z ktorého vyplýva obava z ohrozenia exekúcie žalobcom uplatňovanej pohľadávky. Preukázal vznik a existenciu svojej pohľadávky, ktorej žiada ochranu, ako aj výšku tejto pohľadávky, ktorá je v značne vysokej výške 500.000 Eur. Žalobca preukázal, že ide o zostatok pohľadávky v pôvodnej výške 1.220.000 Eur, z ktorej žalovaný uhradil 720.000 Eur, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou so sídlom v „daňovom raji“, preukázal existenciu bankového účtu žalovaného v Českej republike. Neexistuje žiadny iný majetok žalovaného v Slovenskej republike. Žalobca tvrdí, že financie na bankovom účte sú mimoriadne rýchlo likvidné a ich prevodom by došlo k reálnemu ohrozeniu prípadného výkonu rozhodnutia pohľadávky žalobcu. Zamietnutie návrhu žalobcu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtu žalobcu sa preto javí byť ako prekvapivé. Mal za to, že občan Slovenskej republiky má právo na to, aby mu „domovský“ súd Slovenskej republiky poskytol riadnu predbežnú ochranu pred prípadným špekulatívnym konaním osoby so sídlom a majetkom mimo územia Slovenskej republiky. Zamietnutie návrhu žalobcu nie je vzhľadom na okolnosti prípadu proporcionálnym riešením. Naopak, ide o odopretie práva žalobcu na poskytnutie riadnej súdnej ochrany garantovanej čl. 46 Ústavy SR. Prvostupňový súd svojvoľne a bez opory v skutkových tvrdeniach a dôkazoch a najmä bez ich zhodnotenia v súvislostiach, osvedčil konanie žalovaného. Pritom žalobca je presvedčený, že pri riadnom, zodpovednom a racionálnom hodnotení skutkového stavu a predložených dôkazov mala byť poskytnutá ochrana žalobcovi vydaním neodkladného opatrenia. Z uvedeného dôvodu považoval uznesenie prvostupňového súdu za nezákonné a s dôverou sa obrátil na odvolací súd, aby túto zjavnú neprávosť napravil. Žalobca nežiada nič viac, iba to, aby mu bola zachovaná reálna nádej na to, aby sa následne v konaní vo veci samej mal možnosť domôcť reálneho zaplatenia svojho nároku. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/08. Navrhol napadnuté uznesenie zmeniť a návrhu žalobcu na vydanie európskeho príkazu na zablokovaní účtu žalovaného v celom rozsahu vyhovieť.

22. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s Článkom 21 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 655/2014 o zavedení konania týkajúceho sa európskeho príkazu na zablokovanie účtov s cieľom uľahčiť cezhraničné vymáhanie pohľadávok v občianskych a obchodných veciach) postupom bez nariadenia pojednávania prejednal odvolanie žalobcu za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP a napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

23. Podľa ust. § 379 CSP v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

24. Krajský súd uvádza, že základom jeho konania a rozhodovania, t.j. posúdenia napadnutého uznesenia okresného súdu boli odvolacie dôvody žalobcu, obsiahnuté v podaní zo dňa 16.5.2021 (č.l. 41-44 spisu), vo väzbe na tvrdenia žalobcu a ním doložené listinné dôkazy k návrhu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov.

25. V súvislosti so žalobcom vyjadrenými odvolacími dôvodmi je potrebné primárne konštatovať, že odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s právnym posúdením a argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (čím treba rozumieť nutnosť stotožnenia sa s tými dôvodmi, pre ktoré bolo podľa súdu prvej inštancie treba návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnuť). Odôvodnenie napadnutého uznesenia totiž nevykazovalo žiadne logické, skutkové, ani právne medzery, bolo preto i objektívne presvedčivým (ktorou presvedčivosťou tu samozrejme je nutné mať na mysli schopnosť presvedčiť kohokoľvek s výnimkou toho, kto má záujem na celkom inom výsledku konania) a odvolaciemu súdu poskytovalo možnosť sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP.

26. Krajský súd považuje za potrebné v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia pri zhodnotení odvolacích dôvodov žalobcu a podaného návrhu žalobcu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov uviesť, že európsky príkaz na zablokovanie účtov je v zmysle zákona č. 54/2017 Z.z. osobitným druhom neodkladného opatrenia, nariadeným podľa osobitného predpisu, a to Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 655/2014 o zavedení konania týkajúceho sa európskeho príkazu na zablokovanie účtov s cieľom uľahčiť cezhraničné vymáhanie pohľadávok v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Nariadenie“). V zmysle Čl. I. § 1 ods. 2 zákona č. 54/2017 Z.z. sa na konanie o európskom príkaze na zablokovanie účtov primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku o neodkladných opatreniach, ak tento zákon alebo osobitný predpis (Nariadenie) neustanovuje inak.

27. V danom prípade nebolo sporu o tom, že ide o cezhraničný charakter sporu, že žalobca ešte nedosiahol voči žalovanému vydanie rozsudku, súdneho zmiernu, ani inej verejnej listiny, na základe ktorej by žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovu pohľadávku, ako aj, že o tejto pohľadávke sa vedie konanie pred Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 14Cb/5/2020.

28. Práve pre žalobcom zvolený prostriedok ochrany tvrdenej pohľadávky, a to vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov, považoval odvolací súd za potrebné zacitovať rozhodné ustanovenie bodu (14) Nariadenia, podľa ktorého znenia podmienkami vydania príkazu na zablokovanie by sa mala zabezpečiť primeraná rovnováha medzi záujmom veriteľa o vydanie príkazu a záujmom dlžníka predísť zneužitiu príkazu. Preto ak veriteľ podá návrh na vydanie príkazu na zablokovanie predtým, ako dosiahne vydanie rozsudku, súd, na ktorý sa návrh podáva, by sa mal na základe dôkazov predložených veriteľom presvedčiť, že je pravdepodobné, že veriteľ bude vo veci svojej pohľadávky voči dlžníkovi úspešný. Od veriteľa by sa okrem toho malo vyžadovať v každej situácii, aj vtedy, keď už dosiahol vydanie rozsudku, aby súdu uspokojivo preukázal, že jeho pohľadávka naliehavo potrebuje súdnu ochranu a že bez príkazu by výkon existujúceho alebo budúceho rozsudku mohol byť zmarený alebo podstatne sťažený, pretože existuje reálne nebezpečenstvo, že dovtedy, kým veriteľ bude môcť dosiahnuť výkon existujúceho alebo budúceho rozsudku, môže dlžník svoj majetok stroviť, skryť alebo zničiť, alebo ho previesť za nižšiu ako skutočnú hodnotu, v neobvyklom rozsahu alebo na základe neobvyklého úkonu. Súd by mal posúdiť dôkazy o existencii takéhoto nebezpečenstva, ktoré predložil veriteľ. Tieto dôkazy by sa mohli týkať napríklad dlžníkovho konania vo vzťahu k pohľadávke veriteľa alebo v predchádzajúcom spore medzi účastníkmi, úverovej minulosti dlžníka, povahy majetku dlžníka a akéhokoľvek nedávneho konania dlžníka vo vzťahu k jeho majetku. Pri posudzovaní dôkazov môže súd dospieť k záveru, že výbery z účtov a prípady výdavkov dlžníka na zabezpečenie bežného chodu jeho podnikania alebo opakujúce sa rodinné výdavky nie sú samy osebe neobvyklé. Samotné neuhradenie alebo popretie

pohľadávky ani samotná skutočnosť, že dlžník má viac než jedného veriteľa, by sa nemali samy osebe považovať za dostatočný dôkaz odôvodňujúci vydanie príkazu. Ani samotná skutočnosť, že finančná situácia dlžníka je zlá alebo sa zhoršuje, by sa nemala sama osebe považovať za dostatočný dôvod na vydanie príkazu. Súd však tieto skutočnosti môže zohľadniť pri celkovom posúdení existencie rizika.

29. Z vyššie citovaného ustanovenia, na ktoré poukázal aj okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, nepochybne vyplýva požadované kumulatívne splnenie podmienok pre vydanie príkazu na zablokovanie účtov, a to aby veriteľ uspokojivo preukázal, že má pohľadávku voči dlžníkovi ako aj, že jeho pohľadávka naliehavo potrebuje súdnu ochranu a že bez príkazu by výkon existujúceho alebo budúceho rozsudku mohol byť zmarený alebo podstatne sťažený, pretože existuje reálne nebezpečenstvo, že dotedy, kým veriteľ bude môcť dosiahnuť výkon exekúcie, alebo budúceho rozsudku, môže dlžník svoj majetok stroviť, skryť alebo zničiť alebo ho previesť na nižšiu ako skutočnú hodnotu, v neobvyklom rozsahu, na základe neobvyklého úkonu. Hoci v konaní o vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtu sa nevykonáva dokazovanie v rozsahu ako pri konaní o veci samej, je však potrebné splniť potrebnú mieru intenzity preukázania týchto dvoch zákonom vyžadovaných podmienok k tomu, aby mohlo byť takémuto návrhu vyhovené. Nariadenie v bode (14) uvádza, že súd by sa mal presvedčiť nielen o pravdepodobnosti úspešnosti veriteľa vo veci, ale súčasne posúdiť dôkazy o reálnej existencii nebezpečenstva, ktoré žalobca ako veriteľ predložil. Len samotné neuhradenie pohľadávky alebo jej časti, jej popretie samo osebe nie je dôkazom odôvodňujúcim vydanie príkazu. Dôkazom odôvodňujúcim vydanie príkazu nie je ani skutočnosť, že finančná situácia dlžníka je zlá alebo sa zhoršuje.

30. Rovnako aj z ust. § 326 ods. 1, 2 CSP v znení v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. K návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva, ktoré je aplikovateľné cez Čl. I. § 1 ods. 2 zákona č. 54/2017 Z.z., je zrejماً zákonodarcom vyjadrená požiadavka kumulatívneho splnenia dvoch podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, a to osvedčenosť dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a osvedčenosť potreby neodkladnej úpravy pomerov alebo osvedčenosť obavy, že exekúcia bude ohrozená.

31. Z týchto kritérií v zhode s okresným súdom, i krajský súd posudzoval nielen odvolacie dôvody žalobcu, ale aj konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia. V návrhu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtu a listín k nemu doložených žalobca hrozbu, že vymáhanie jeho pohľadávky voči dlžníkovi bude zmarené, resp. sťažené zdôvodnil tým, že dlžník mu neuhradil dohodnutú poslednú štvrtú splátku v sume 500.000 Eur podľa Zmluvy o kúpe cenných papierov zo dňa 10.1.2017, čím sa vyhýba svojej povinnosti, že dlžník je obchodnou spoločnosťou v „daňovom raji“, ktorý nemá v Slovenskej republike reálny majetok a jediným zdrojom majetku je účet v Českej republike. Žalobca ako veriteľ však nepredložil žiadne dôkazy osvedčujúce aspoň základné skutočnosti pre záver o reálnom nebezpečenstve. Pokiaľ žalobca existenciu reálnej hrozby odvodzoval od skutočnosti, že dlžník má sídlo v Victoria, Mahé, Seychelská republika, čo označil ako „daňový raj“, tak predsa to bol žalobca, ktorý nielen v priebehu kontraktačného procesu, ale aj k momentu uzatvorenia zmluvy o kúpe cenných papierov a k času uhrádzania dohodnutých splátok (3 splátky) dlžníkom mal vedomosť o takomto sídle dlžníka, a preto tento argument nemohol byť hodnotený ako osvedčenie dôvodnosti hrozby zmarenia alebo sťaženia následného vymáhania pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi. Rovnako za takúto okolnosť nemožno považovať ani to, že dlžník nemá majetok na území Slovenskej republiky. Zároveň je potrebné upriamiť pozornosť na to, že veriteľ ani neuviedol žiadne tvrdenia o tom, že by dlžník vykonával kroky k jeho poškodeniu. Pri európskom príkaze na zablokovanie účtov je práve preukázanie takého konania dlžníka rozhodujúcou podmienkou pre jeho nariadenie. Samotný stav, že dlžník neuhradil dohodnutú splátku, nie je dostatočným dôkazom a z tohto domnienka žalobcu (obava) ohrozenia práva nemôže byť dôvodom na vydanie európskeho príkazu.

32. Podľa čl. 7 ods. 1. Nariadenia, súd vydá príkaz na zablokovanie, ak veriteľ predložil dostatočné dôkazy, na základe ktorých je súd presvedčený, že je naliehavo potrebné prijať ochranné opatrenie vo forme príkazu na zablokovanie, pretože existuje reálne nebezpečenstvo, že bez takéhoto opatrenia bude následné vymoženie veriteľovej pohľadávky voči dlžníkovi zmarené alebo podstatne sťažené.

33. Veriteľ si nespĺnil povinnosť s odkazom na konkrétne skutkové okolnosti, t.j. konkrétne správanie dlžníka, tvrdiť a uspokojivo osvedčiť hrozbu ukracujúceho konania. Nepredložil žiadne dôkazy, na základe ktorých by bolo možné dospieť k presvedčeniu, že je naliehavo potrebné prijať ochranné opatrenie vo forme vydania príkazu na zablokovanie účtu, a nijakým spôsobom neosvedčil svoje tvrdenie o tom, že existuje reálne nebezpečenstvo, že bez vydania príkazu na zablokovanie účtov bude následné vymoženie veriteľovej pohľadávky voči dlžníkovi zmarené, alebo podstatne sťažené. Odvolací súd konštatuje, že „obavy“ veriteľa ostali nepodložené dôkazmi, pričom práve Nariadenie vyžaduje, aby veriteľ uspokojivo preukázal svoje tvrdenia. Ak žalobca uspokojivo nepreukázal skutočnosti, z ktorých by vyplývala existencia reálneho nebezpečenstva vymoženia veriteľovej pohľadávky voči dlžníkovi, potom nebol naplnený predpoklad na vydanie príkazu na zablokovanie účtov.

34. Pokiaľ žalobca namietal, že nemôže súdom požadované dôkazy ohľadom nakladania s majetkom žalovaného - dlžníka predložiť, pretože tento nemá na území Slovenskej republiky majetok a ani nemôže preukázať nakladanie s bankovým účtom, pretože takéto nakladanie je predmetom bankového tajomstva, tak krajský súd dodáva, že v konaní o vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov je potrebné vychádzať primárne z podmienok vyžadovaných Nariadením a primerane zo základných zásad Civilného sporového poriadku, konkrétne Čl. 8, podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V súvislosti s posudzovaním existencie zákonného predpokladu existencie nebezpečenstva ohrozenia alebo zmarenia výkonu existujúceho alebo budúceho rozsudku zároveň poukazuje odvolací súd na Čl. 46 ods. 4 Ústavy SR, z ktorého vyplýva, že podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanovuje zákon. V danom prípade podmienky pre vyhovie návrhu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov upravuje Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 655/2014 v spojení s primeranou aplikáciou § 324 a nasl. CSP cez ust. Čl. I. § 1 ods. 2 zákona č. 54/2017 Z.z., pretože bolo potrebné tak v konaní pred okresným súdom, ako aj vo vyvolanom odvolacom konaní pred krajským súdom posudzovať, či boli splnené podmienky zákonom stanovené pre vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov (nariadenie neodkladného opatrenia).

35. Krajský súd vo väzbe na odvolací dôvod žalobcu o odopretí práva na súdnu ochranu dáva do pozornosti závery vyjadrené v Náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 50/2004 z 3. marca 2004, podľa ktorého „...právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, Ústavný súd Slovenskej republiky nemá dôvod doň zasahovať.“ Ďalej sa poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 218/2002 zo dňa 13. novembra 2002, v zmysle ktorého „...obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania“. Rovnako aj v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19. marca 1997 vyplýva, že „.... právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia ústavného práva.“

36. Na základe vyššie uvedených zhodnotení krajský súd nezistil relevantnosť odvolacích dôvodov žalobcu, a preto vo vyvolanom odvolacom konaní bolo uznesenie okresného súdu potvrdené ako vecne správne rozhodnutie.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania spojených s návrhom na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov (nariadenie neodkladného opatrenia) bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou sporu v konaní o návrhu žalobcu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov (nariadenie neodkladného opatrenia) z titulu zamietnutia tohto návrhu bol žalovaný, ktorému nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania spojených s týmto neodkladným opatrením, keďže nebol zistený vznik takýchto trov.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.